

Komplet

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK. CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXX. (!?)

V Ljubljani, 7. prosinca 1887.

List I.

Slovenska pridiga

pri Lurški dupljini o priliki avstrijskega romanja, dne
16. avgusta 1886.

Govoril

Fr. Kosar,

korar stolne cerkve v Mariboru.

O dolžnostih avstrijskih romarjev pri
Lurški Materi Božji.

(Konec.)

Vsak jezik naj spozna, da je
Gospod Jezus Kristus v časti
Boga Očeta. (Filip. 2, 11.)

O Lurška Mati! ki si prav na tem mestu pokoro oznanjevala, ter si pri eni prikazni Bernardiki naročala: „Za grešnike se mora moliti.“ in si pri drugi prikazni naročilo ponovila, trikrat rekoč: „Pokora, pokora, pokora!“ stori tedaj tudi nad nami ta prvi čudež — čudež pokore, ter vzbudi tudi v naših srcih studenec in sicer neusahljivi studenec spokornih solz, da bomo v njem, dokler živimo, dan na dan svojo grešno dušo umivali in jo dalje bolj in bolj očiščevali.

O Lurška Mati! ki si Bernardiko po stezi popolnosti skerbno vodila od stopinje do stopirje, stori nad nami drugi čudež — čudež resnične hoje za Kristusom, da od steze pokore nikdar več ne odstopimo, ampak v čednostih in dobrih delih rastemo od dneva do dneva.

O Lurška Mati! ki si Bernardiki tako srečno smert podelila, stori tudi nad nami sirotami tretji in največji in najpotrebniši čudež — čudež stanovitnosti do konca in blažene smerti v milosti in ljubezni božji.

Kaj nam bo toliko mar za čudeže na tem grešnem telesu, ki bo že skoraj gnjilo v grobu: pa teh treh čudežev potrebujemo neobhodno v zveličanje svoje duše. Še enkrat toraj ponovimo: Da nam bodeš, o Lurška Mati! našo božjo pot s temi čudeži povernila, je naša vera tako močna, kakor je močna ona skala, na katero je Tvoj božji Sin zidal svojo cerkev. Mi verujemo v Tvojo čudodelno moč, o Lurška Mati! pa pomnoži še našo vero.

2. Mi smo slovenski romarji.

Menim, ako tako molimo, da smo dopolnili svojo prvo in sicer zasebno romarsko dolžnost. Mi pa tukaj nismo le zasebni romarji, kakor gremo včasih na katero drugo božjo pot le vsak za sebe in za svoje potrebe; temveč mi smo tukaj in molimo tukaj kakor slovenski romarji. To je: kakor nemški, madjarski, česki, poljski, hervaški, romunski in laški romarji vsak svoj narod zastopajo, prav tako zastopamo tudi mi slovenski romarji slovenski narod; ali z drugimi besedami: mi smo se na božjo pot podali v imenu vseh Slovencev, da bi v imenu vseh Slovencev Lurško Mater počastili in ves slovenski narod njenemu varstvu izročili.

Porečete: ali tedaj res ne smemo za noben čudež Marije tukaj prositi? Tega ne, ljubi moji! mi smemo in celo moramo za take čudeže Marijo prositi, ki so nam po nauku naše vere k izveličanju duše potrebni. Taki čudeži so: odpuščenje grehov in sprava z Bogom; — rast v čednostih in dobrih delih: stanovitnost do konca in srečna smert v milosti božji. Ti čudeži so nam zares potrebni: brez njih v nebesa ne moremo. — Kar mene zadeva, vam nič ne prikrivam, ampak kar očitno povem: Moj zasebni poglobitni namen, da sem se, akoravno že postaren, na to daljno in težavno pot podal, je bil ta, da si pri Mariji izprosim srečno smertno uro. Ako je človek prišel že nad 60 let, kaj ne, je pač zares že čas, da resno misli na smert? Vi ste sicer večidel mlajši od mene; pa prej ali poznej bo tudi po vas vsakega segla smertna merzla roka. Ker je tudi Bernardika, kakor smo slišali, najboljši molila za srečno smert, menim, da bo prav, ako tudi mi po njenem zgledu danes pred vsem in nad vse za sebe in za one, ki so nas za molitev prosili, Lurško Mater prosimo za srečno smertno uro.

Kdor pa hoče čudeže gledati, mora verovati; kajti tako je božji Zveličar rekel očetu, ki je prosil za zdravje obsedenega sina: „Če zamoreš verovati; verujočemu je vse mogoče“ in je še le potem čudež storil, ko je oče s solzami zavpil, rekoč: „Verujem, o Gospod! pomagaj moji neveri.“ (Mark. 9, 22-23). Tudi mi verujemo, o Gospa nebeška! Naša vera je tako močna, kakor je močna tista skala, na katero je Tvoj božji Sin zidal svojo cerkev. S tako močno vero, ki je Ti zavreči ne moreš in je zavergla ne bčeš, Te prosimo zdaj kar ob enem za tri čudeže:

Razlika jezikov je bila kazen greha, ko se je enojezični človeški rod pri zidanju babilonskega stolpa zoper Boga samega v grešnem napuhu povzdignil. (Gen. 11, 4—7). Kristus pa je premagal greh in je zlasti napuh človeški poplačal z najzaučljivejšo smertjo na križu. „Ponižal je sam sebe do smerti in sicer do smerti na križu.“ (Filip. 2, 8.) Že na križu so trije, takrat najimenitnejši jeziki na svetu pričali čast Kristusu. „Pisano namreč je bilo hebrejski, gerški in latinski: „Jezus Nazarenski, kralj Judov.“ (Jan. 19, 19—20.) Na binkoštno nedeljo pa so šli vsi jeziki „vseh narodov, ki so pod nebom,“ na božjo pot v Jeruzalem, kjer so bili od sv. Duha v službo sv. evangelija posvečeni, tako da so sv. apostoli „zdaj začeli govoriti v raznoterih jezikih, kakor jim je sv. Duh dajal izgovarjati.“ (Dj. ap. 2, 4—5.) Kakor so pred Kristusom vsi jeziki Boga žalili, zlasti z malikovanjem, tako naj bi po Kristusu vsi jeziki Boga hvalili z vernim spoznanjem. In prav na binkoštno posvečenje vseh jezikov se ozira sv. apostol Pavel ko v listu do Filipljanov pravi: „Vsak jezik naj spozna, da je Gospod Jezus Kristus v časti Boga Očeta,“ to je: pravi Sin božji, in resnična toraj tudi vera, po Njem oznanjevana. Naj tedaj tudi slovenski jezik, ki se na tem mestu gotovo še nikdar govoril ni, danes glasno in veselo spozna, da je Gospod Jezus Kristus v časti Boga Očeta, tedaj pravi Sin božji in Ti, o brezmadežna Devica! Njegova Mati presveta. Kakor slovenski romarji zdaj molimo in prosimo:

O Lurška Mati in Devica! najpoprej se Ti v imenu vseh Slovencev zahvalimo, da je Tvoj božji Sin že tako zgodaj Slovence k pravi veri poklical in do danes v pravi veri ohranil; — da je slovenska zemlja z molitvijo toliko božjih svetnikov blagoslovljena in s kervjo toliko mučnikov pokropljena; da so imeli Slovenci gotovo po Tvoji posebni naklonjenosti, o Marija! do Tebe od nekdaj posebno češčenje, da kinča slovensko zemljo toliko Marijinih božjih potov, in da Marijine pesmi med vernimi Slovenci nikoli ne potihnejo, temveč brez nehanja se prepevajo.

Na dalje, o brezmadežna Lurška mati! Te v imenu vseh Slovencev ponižno prosimo odpuščenja, karkoli smo bili Slovenci kedaj za dar sv. vere nevhvaležni, ali smo skrunili svete nedelje in praznike z nečednim zadržanjem, ali smo v pohujšanje služili sosednjim narodom. Še vse posebej Te pa z razjokanim srcem odpuščenja prosimo, karkoli je bil Tvoj božji Sin žaljen v slovenskem jeziku, bodi s kletvijo, bodisi s pohujšljivim ali celo zapeljivim govorjenjem, bodisi v besedi ali pismu, bodisi v govoru ali tiskani knjigi. O milostna Devica! dovoli nam, ponižno te prosimo, da danes slovenski jezik v čudodelni Lurški studenec pogreznemo, in ga tukaj vseh peg in madežev očistimo, in ga čistega nesemo našim bratom in sestram domov.

Se več, o Marija! Danes Ti v službo posvetimo jezik slovenski in narod slovenski in Ti v imenu vseh Slovencev vpričo nebes in zemlje slovesno obljubimo, da bomo vsak po svojem stanu in po svoji službi za to skerbili, da se slovenski jezik ne bode nikdar več omadeževal, ne s kletvijo, ne s pohujšljivim govorjenjem, in da se ne bo nikdar v slovenskem jeziku kaj govorilo, ali pisalo, ali tiskalo zoper Kristusa in njegovo sveto vero in cerkev; temveč da hočemo po vsi zmožnosti za to skrbeti, da bo slovenski jezik vselej in povsodi v besedi in v pismu glasno spoznaval, da je Gospod Jezus Kristus v časti Boga Očeta, — tedaj pravi Sin božji in Ti brezmadežna Devica Njegova Mati presveta.

Vas pa prosim, ljubi romarji! zlasti Vas, duhovni tovariši, da ko domov pridete, vsepovsodi ljudem poveste in jih še pozneje večkrat na to opomnite, kar smo mi slovenski romarji v imenu vseh Slovencev Lurški Materi

obljubili in kako smo ji v službo posvetili jezik slovenski.

Blagoslovi tedaj, o dobrotljiva Lurška Mati! slovenski jezik in slovenski narod, da po Tvojem izgledu vsikdar ostane ponižna dekla Gospodova ter s Teboj govori: Glej, jaz sem dekla Gospodova, naj se mi zgodi po Tvoji besedi! Varuj, o Marija! verne Slovence vsega hudega na duši in na telesu, in stori jih močne v duhu, da rajše vse zgubijo, kakor sv. kat. vero kedaj zapustijo. Blagoslovi, o nebeška Mati! našo današnjo obljubo, Ti jo čuvaj, da je nikdar ne prelomimo, in Ti pomagaj, da bo slovenski jezik od roda do roda pogumno pričal in veselo spoznaval, da je Gospod Jezus Kristus v časti Boga Očeta, — tedaj pravi Sin Božji in Ti, o brezmadežna Devica! Njegova Mati presveta.

3. Mi smo avstrijski romarji.

S tem, kakor menim, smo dopolnili svojo dolžnost kakor romarji slovenski. Toda mi smo tukaj in molimo tukaj ob enem kakor romarji avstrijski. Ko smo bili po časniki na Lurško božjo pot povabljeni, se je poudarjalo zlasti to, da so blizu že vse druge katoliške dežele in kraljestva itd. v procesijah k Lurški Materi romale in v znamenje vdanosti svoja bandera v Lurški baziliki *) razpele; le Avstrija, naša ljuba domovina, se še Lurški Materi ni poklonila, še ni pred Lurško dupljino pokleknila, še ni Lurške Matere za blagoslov prosila, in še ni svojega bandera v Lurški baziliki razpela. Da to zamudo popravimo, so naši voditelji vabili k avstrijski procesiji.

Kaj ne, ta lepa in domoljubna misel je segla nam, ki smo in vselej ostati hočemo zvesti avstrijski domoljubi, globoko v serce? Rekli smo: če mislimo kedaj romati v Lurd, je prilika zdaj najlepša in najčastnejša: če smemo kedaj upati prijaznega sprejema in obilnega blagoslova pri Lurški Materi, ga smemo upati zdaj, ko z vezjo bratoveke ljubezni zvezani, z vsemi drugimi avstrijskimi narodi pred Lurško dupljino pokleknejo. O Lurška Mati! ki si Bernardiki naročala: „Naj tu sem pride veliko ljudi“: — in „naj pridejo v procesijah.“ glej, pokornih Tvojemu povelju, nas je zdaj veliko tu — Avstrijska procesija kleči pred Teboj.

Da smo zares avstrijski romarji spoznaš, o Marija! po raznih jezikih, ki jih tu govorimo: Nemci in Madjari, Lahi in Slovani. Pa če tudi različni po jeziku, je vendar ena naša vera, eno naše zaupanje, ena naša ljubezen. Vsi avstrijski jeziki v najlepšem soglasju tukaj spoznavajo, da je Jezus Kristus pravi Sin Božji in Ti, brezmadežna Devica! Njegova Mati presveta. — Da smo zares avstrijski romarji, priča bandero, ki bo danes blagoslovljena in v baziliki razpeta. Na beli strani bandera stoji v sredi velikega križa podoba brezmadežne Device, in okoli nje in nad njo in pod njo v križu in štirih koncih pa podobe 18 deželnih patronov Avstrije: sv. Jožef, sv. Leopold, nadvojvoda Avstrijski, sv. Štefan, kralj Ogerski, sv. Venceslav, kralj Česki itd. v znamenje, da so prav ti naši sv. deželni patroni avstrijsko procesijo vodili in zdaj tu z nami za blagor Avstrije molijo. Na rudeči strani pa je v zlatu vezeno sladko ime Marija z lavorovim vencem obdano, in v vihrajočem belem traku tega venca so v zlatu vtisnjena imena vseh avstrijskih dežel, tedaj tudi imena naše slovenske domovine: Kranjska, Koroška, Štajerska, v živo znamenje, da so zares na Lurško božjo pot šli vsi avstrijski narodi, po svojih deželnih patronih vojeni: naš voditelj posebej je bil naš deželni patron sv. Jožef.

*) Veliki cerkvi nad Lurško dupljino so papež Pij IX. s pismom dne 30. maja 1876 podelili prečastni naslov: „Bazilika,“ to je: Kraljeva.

— Da smo zares avstrijski romarji, pričajo tudi ob koncih rudeče strani vtisnjeni patroni naše presvetle cesarske hiše: Sv. Frančišek Asiški, patron cesarja; sv. Elizabeta, patrona cesarice, sv. Rudolf, patron cesarjeviča, in sv. Štefan, mučenik, patron cesarjevičine. Rudeča stran ima napis zgoraj: „Vsi sveti deželni patroni“ in spodaj: „prosite za cesarsko hišo in deželo avstrijsko.“ Verh tega je znano, da je presvetla cesarska rodbina tudi pripomogla k pripravi tega veličastnega bandera, da je tedaj tudi v duhu z nami romala in v duhu tudi tukaj z nami moli.

Da; avstrijski romarji smo, bodi avstrijska tedaj tudi naša molitev.

Bog nam je dal predobrega deželnega očeta in cesarja Franca Jožefa, ki z očetovsko ljubeznijo vse narode širne Avstrije objemajo, ki so pred tremi leti tudi nas Slovence ljudomilo obiskali in povsod po naših cerkvah, tudi pri nas v Mariboru, tako pobožno molili. Brali smo tudi, kako je presvetla cesarica s svojo hčerko Valerijo letos šla na božjo pot v Marijino Celje, ter je tamkaj s hčerko vred na večer opravila sv. spoved, v jutro pa po slišani sv. maši sv. obhajilo prejela in pri drugi sv. maši svojo zahvalo opravljala, in kdo bi dvomil? gotovo tudi za nas in vse avstrijske narode molila. — Naša prva molitev velja tedaj presvetlemu cesarju in vsi cesarski hiši. O Lurška Mati, nebes in zemlje Kraljica! pred katero se katoliški kralji in cesarji ponižno uklanjajo, povzdigni svoje mogočne roke in blagoslovi našega cesarja in vso cesarsko hišo. Varuj jih vsega hudega in obrani jih še dolgo in prav dolgo v blagor sv. cerkve in v srečo avstrijskih narodov.

Naša druga molitev velja slavni cesarski armadi. Zgodovina nam pripoveduje, ko se je naša armada svoje dni vojskovala zoper neverne Turke, da si je v geslo izvolila sladko ime Marija. Z navdušenim klicem, o Marija! je šla pogumno v boj in je zmagala slavno. O Lurška Mati! naši vojaki, nižji in višji Te še zdaj ljubijo in kakor zled maršala Radeckega kaže, še zdaj radi molijo sv. rožni venec; povzdigni tedaj svoje mogočne roke in blagoslovi našo armado, da ako jo zopet kedaj povelje cesarjevo pelje v boj, boš ti pred njo hodila in jo vodila in kedar bodo vojaki v silnem boju klicali ime Marija, jih bodeš Ti čuvala in jim dala zmago, kakor nekdaj, tudi zdaj. — Vi ljubi romarji! pa domov prišedši, povejte vojakom, da smo tudi za nje tukaj molili in jih Lurški Materi priporočili. Opominjajte jih pa tudi, naj le na Marijo nikoli ne pozabijo, in tudi Marija v nevarnostih vojaškega stana na nje ne bode pozabila.

Naša tretja molitev velja vsem avstrijskim narodom. „O kako dobro in prijetno je, ako bratje v složnosti prebivajo!“ vslikne kralj David v 132. psalmu. Resnice teh besed smo se tudi mi po potu prepričali. Različni po rodu in jeziku, smo bili vendar na potu in smo tukaj eno serce in ena duša, kakor otroci ene hiše, kakor bratje in sestre ene družine. Molili smo in peli smo celo pot, in vsi avstrijski jeziki so složno in veselo spoznavali, da je Jezus Kristus Sin Božji in Devica Marija Njegova Mati presveta. O da bi doma tudi tako bilo; — pa ni tako! Naj Ti, o Božja Mati! na tem svetem mestu potožimo svojo avstrijsko bolečino; kako se avstrijski narodi, po Božji previdnosti v eno družino sklenjeni, le prepogosto med seboj prepirajo, zavidajo, zaničujejo. Tako ravnanje pa je neavstrijsko in nekerščansko. Več ne rečem, pa tudi reči ni treba; saj Ti je itak znano, o Marija. Z vero, ki je tako močna, kakor ona skala, na katero je Kristus zidal svojo cerkev, Te prosimo: na to rano avstrijskega državnega telesa položi, o nebeška Kraljica! milo materno roko svojo, in jo zaceli in jo ozdravi. — Katoliška cerkev Te v litanih

časti in kliče: Skrinja miru in sprave, prosi za nas! Odpri tedaj, Božja Mati! nebeško skrinjo miru in sprave in nam od teh Božjih darov prav obilno podeli, da mir in spravo domov nesemo in med avstrijske narode razdelimo, da bodo angelji Božji pri našem povratku nad Avstrijo veselo prepevali: „Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so dobre volje“ (Luk. 2. 14.), avstrijski narodi pa jim veselo odpevali: „O kako dobro in prijetno je, ako bratje v složnosti prebivajo.“

Naša četrta molitev velja vsem jezikom avstrijskim. Kakor jezik slovenski posebej. Ti zdaj, o Lurška Mati! v službo poklonimo vse avstrijske jezike, in jih v Tvoj čudodelni studenec pogreznemo, da jih Ti ondi očistiš vseh madežev in peg, da jih vse čiste vzmemo zopet domov. Pozabi, o Marija! karkoli si bila Ti in je bil Tvoj Božji Sin kedaj žaljen v kateremkoli avstrijskem jeziku. Blagoslovi danes vse avstrijske jezike, da bodo od zdaj zanaprej, vselej in povsodi, v besedi in v pismu, v govoru in v knjigi enoglasno pričali in spoznavali, da je Gospod Jezus Kristus pravi Sin Božji in Ti, o Devica! Njegova Mati presveta.

In naša peta in poslednja molitev velja celi Avstriji. Kakor se avstrijsko bandero pred Teboj, o Lurška Mati! uklanja, takó cela Avstrija zdaj v duhu pred Teboj kleči in po tvojem izgledu moli: „Glej, dekla sem Gospodova, naj se mi zgodi po Tvoji besedi.“ (Luk. 1. 38.) Da; Avstrija je dekla Gospodova. Pred Teboj zaupljivo kleči, in po izgledu patrijarha Jakoba moli: „Ne izpustim Te, dokler me ne blagosloviš.“ (Gen. 32. 26.) Povzdigni tedaj, Kraljica! čudodelne roke svoje, in blagoslovi Avstrijo pred Teboj klečečo, in naj Tvoj blagoslov vedno ostane pri njej, v njej, nad njo in okoli nje in naj jo varuje vsega hudega.

Sklep.

Pri koncu smo; je pa tudi že čas, da sklenemo.

Trojno molitev smo opravili: zasebno eno, — slovensko drugo — avstrijsko tretjo. Tri dele pa ima tudi rožni venec, ki si ga, brezmadeža Devica! v rokah deržala, ko si se mali Bernardiki tukaj prikazala. Dovolj, da Ti tudi mi iz treh delov svoje molitve venec spletemo, in Ti ga za spomin na slovenske in avstrijske romarje v roke položimo in v rokah pustimo. Ne zaverzi ga, o Marija! Čudodelni studenec naj ga zaliva, da ne usahne, in kadarkoli ga boš pogledala, o dobra Mati! spomni se na nas in blagoslovi nas!

Oj, da nam ni dano, zmirom pri Tebi ostati, Lurška Mati! in vsak dan vsaj za četertinko ure to blaženo dupljino obiskovati. Komaj smo prišli, pa že zopet se bliža ura ločitve. Toda, Lurška Mati! mi se ločimo od tebe le s telesom, naša serca ostanejo pri Tebi za vselej. Kakor večna luč gori pred Božjim Telesom, tako bodo naša serca v tej dupljini pred Teboj in za Tebe gorela! Slovenski romarji gremo domov, pa kakor daleč se glasi jezik slovenski, to Ti obljubimo, tako daleč se bo zanaprej razlegala Lurška pesem, in mi duhovniki Ti še posebej obljubimo, da bo zanaprej naša skerb in naše veselje, po vseh cerkvah širiti Tvoje češčenje, o Lurška Mati! in češčenje skrivnosti Tvojega brezmadežnega spočetja. — Avstrijski romarji gremo zopet domov, pa avstrijsko bandero ostane tukaj v večno znamenje, da Te Avstrija ljubi, o Marija! — da Avstrija v Tebe zaupa, o Marija! — da hoče Avstrija vselej biti in ostati ponižna dekla Jezusa in Marije.

O Lurška Mati! povedati ne moremo, kako bitka nam je misel na bližnje slovó. Še enkrat se Te, kakor otroci matere, oklenemo in kličemo: „Ne izpustim Te, dokler ne blagosloviš me!“ Zato še enkrat ponovimo obljubo: Vsi avstrijski narodi in jeziki spoznajo danes in bodo vsikdar spoznavali, da je Gospod Jezus Kristus

v časti Boga Očeta — pravi Božji Sin in Ti, brezma-
dežna Devica! Njegova Mati presveta. Amen.

Zdrava misel za novo leto.

Od mogočnih gorá obdana stoji v ozki planinski dolini kočja dervarjeva; njegov sin Jožek bi bil že davno rad šel na višave, a ker ga je oče velikokrat opominjal, bojé se, da se ne bi zgubil, opustil je to; toraj je poznal le dolinico, v kateri je stala kočja njegovih starišev; vendar se mu je zdela taista prostorna in velika, pa le zato, ker ni videl še nikdar večih pokrajin.

Nekega lepega popoldneva podasta se oče in sinček, kateri je bil že deset let spolnil, v góre na najvišji hrib okolice. Polen veselja je skakljaj deček pred očetom naprej, tako, da je precej prej ko oče došel na verhunc. Ko ga je oče došel, stal je deček stermeč in zrl je v prostrane doline in na sinje morje. Ko se je predramil iz svoje zamišljenosti, vprašal je začuden očeta: „Tedad tako velik je svet?“ Oče odgovori: „Da, ljubi otrok; vendar je to, kar sedaj vidiš še le majhen del naše zemlje.“

Jožek se nikakor ni mogel nagledati tega novega čuda, in skoraj s silo moral ga je oče, da se zopet vrneta proti domu. Pa kako ozka in majhna zdela se je sedaj dečku domača dolinica, katera se mu je prej tako velika dozdevala. Bila mu je skoraj premajhna in neko hrepenenje jelo se je gibati v njem, da bi jo namreč potegnul med obširni svet. — Potem vvodu je „Sendbote“ nadaljeval v naslednjem pomenu:

Kakor se je godilo dečku, tako se godí vsakemu človeku, kar smemo z gotovostjo terditi, posebno oziroma na čas. Tudi čas od rojstva do smerti je kratek. Res je, da se mnogim dozdeva: dolg, ker s svojim srcem in svojim duhom živé le za svet, njihovo mišljenje in djanje pečá se le s časnim, ko boljšega ne poznajo. Ako bi se podal pa na višočine, ako bi si predložili trenotek smerti, kateri nas zdaj loči od večnosti, in bi v večnost pogledali in jo premišljevali; zgodilo bi se jim, ko omenjenemu dečku. Neizmerna večnost, kateri nobeno okó do konca ne seže, kajti ga ni, bi jih pretresla in njih življenje na zemlji s svojimi urami, dnevi, tedni, mesci in leti in z vsem, kar prinaša prijetnega in nasladnega, zdelo bi se jim neskončno majhno, kratko in ničevó.

Ravno to pa je velika napaka, da jih tako mnogo le samo življenje na tem svetu briga, kakor da bi onega na unem ne bilo. Oni popolnoma pozabijo, da to življenje je le mali del našega življenja in da je konec tega začetek življenja, katero večno terpi. In vsakdo mora pričeti tisto življenje — hočeš ali nečeš!

V časno življenje stopi človek o svojem rojstvu, iz katerega pa zopet stopi o smertni uri; vse drugač je pa pri drugem delu: človek prične to življenje s svojo smertjo in ga nikdar ne končá. Človeško življenje toraj ima dva dela, prav kratkega na tem svetu in večnega na onem svetu... Ali ni toraj prava skerb človeku, da naj skerbí za drugi del svojega življenja, namreč, za srečno večnost? Da bode pa to dosegel, mora že v tem življenju za to skrbeti in sicer s tem, da kristjansko živi in natančno spolnuje Božje zapovedi.

Vendar, bodi Bogu potoženo, je naše mišljenje le prerado vtopljenó v nečimurno časno življenje. Človek skuša si taisto kolikor mogoče zložno in prijetno vrnati, in si med tem časom pridobiti kolikor mogoče časti, denarja in premoženja. V to se dela dan na dan, z vso močjo telesa in duha. Kaj pa storí človek za to, da bi bil srečen tudi v drugem delu svojega življenja, v večnosti? Ali se mu ne dozdeva vse preveč in pretežavno?

Vsakdo si izbere za življenje na svetu kaki cilj, od koder si upa sreče, ako ga doseže. Kako željno pričakuje ga doseči in ne boji se truda, samo da bi dosegel tisto negotovo srečo, katera pa terpi le nekaj let, ali pa še ne. Da bi pa dosegel večno srečo, k temu zdi se mu pa vsak trud pretežaven. Neslišana slepota celo storí, da tudi na smertni postelji za to ne mara ali bolnik sam, ali pa ga celo svojci slepé in od skerbí za dušo odvrčajo!

Kako se boji raznih nadlóg, katere bi ga znale v tem življenju zadeti! Koliko storí, da bi jih odvernili in se jih odkrižal? Ne boji se ne stroškov, ne truda! In vendar je zemeljsko zlo le majhno v primeri z večnim hudim: z večnim pogubljenjem! In tega zla se človek ne boji, noče se truditi, da bi ga odvernili!

Vse to se godí le zato, ker le na posvetno mislijo, ker drugi del svojega življenja puščajo iz misli. Časno življenje cenijo si za dolgo, čeravno je neizrečeno kratko, ako ga primerjamo z večnim. Vendar bi moral vsakdo tako storiti, ker drugi del življenja gotovo sledí prvemu. Ako prav premislimo, je minljivo svetno življenje tako majhno, da se ne dá z nemisljivim večnim nikakor primerjati.

Dospeli smo sedaj do konca leta; že prištevamo preteklo leto k minulim. Kako urno je minilo s svojimi tedni in meseci! In kar je prineslo, bodisi veselje in žalost, vse je hitro minulo. Da, ob konca leta se prepričamo, kako hitro mine čas in kar je časnega. Tedad čutimo, kako brezpametno je paziti samo na dneve in ure, katere minejo in kolikor mogoče odverniti hudo in pridobiti si časne sreče; kako neumno je pa popolnoma v nemar pustiti večnost in marsikaj početi, kar bi nas znalo večno nesrečne storiti. Poglej, dragi bralec, vse prijetnosti in vsa veselja so minula! Kaj ti koristi, ako si jih užival? Za vedno so minula! In poleg tega si morebiti še celo popolnoma reven ostal za večnost, duša je morebiti obložena z grehi, kateri ti kóučajo večno srečo! In kolika škoda je, ako si tudi „svetega leta“ nisi v korist obrnil!

Koliko lét si že živel, dragi bralec? In ako se malo ogledaš po njih, ali niso vsa tako urno pretekla, ko zadoje? In kar si pridobil na časti in premoženju, ali ni ravno tako minljivo?

Koliko časa bodeš živel? Morebiti ne več dolgo; in akoravno dosežeš še tako visoko starost, ko bode prišel tvoj konec, zdelo se ti bode življenje ravno tako kratko, kakor se ti je zdelo pretečeno leto. Vse se ti bo zdelo minljivo in ničevó, kar ti je življenje dalo.

Takrat stal boš na pragu večnosti; še nekoliko dni ali mescev, in konec bode prvega dela tvojega življenja, pričelo se bode drugo. Stopil bodeš v ta drugi del, a vrnil se nikdar ne boš. Gorjé ti, ako nisi porabil življenja na svetu v to, da bi bil v večnem srečen. Kaj ti bode koristilo vse tvoje premoženje, tvoja čast in veselje v življenju na svetu, ako bodeš moral večne muke prestajati?

O dragi bralec, bodi moder. Odpri ušesa dobrim naukom, katere ti kliče konec leta: „Pomisli, da je tvoje življenje na svetu le prvi kratek del tvojega življenja; da za njim sledí drugo življenje, ki bode večno; skerbi, da bodeš v tem življenju delal za srečo večnega; pomisli, da svet in njega veselje mine; kdor pa spolnuje voljo Božjo, ostal bode vekomaj.“

Perva stoletnica sv. Alfonsa Ligvorija.

Med slavnimi jubileji letošnjega leta je tudi prva stoletnica odkar je bil umerl véliki svetnik in učenjak Alfons Marija Ligvori. V Neapeljnu, domačiji tega svet-

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*K novoletnim vošilom.*) V dan pred novim letom je ljubljanska duhovščina s stoljnim kapiteljom na čelu premilostnemu gospod knezu in škofu dr. Jak. Misiju naznanila svoje navadne letne vošila. Preč. gosp. stoljni dekan dr. Pavkar je povdarjal, kako pri-serčno hvaležni so gg. duhovni in občinstvo za nepre-cenljive dobrote, ki so jih zopet preteklo leto prejeli od Njihove milosti, pa da vsi vedó ceniti težko breme, ki ga uosijo, ter jim želé in prosijo pomoč Božjo, telesnih in dušnih blagrov v Njihovem težavnem stanju in to da na: Jim zlasti nebeško Dete Jezus, čegar rojstvo smo ravnokar obhajali, v vsi obilnosti podeli.

Premilostni gospod višji pastir so izrekli serčno zahvalo za vošila, povdarili tudi sami zares resno svoje stanje, ko je višji pastir večkrat v dvomu, ali bi v kaki okoliščini očitno svaril, ali še poterpel, in priporočali so se torej v molitev za pomoč Božjo. Potem so nekoliko obširneše spregovorili o sedanjem občinskem stanju ne-kako v naslednjem dubu. Eua naj potrebnih lastnosti je edinost v duhovstvu, ko se razširja hudo sovraštvo zoper vero in sv. Cerkev in se hudo tako zlobno zedinja, koncentruje proti veri in sv. Cerkvi. Ako se pogleda na javno stanje, mora se spoznati, da zlobnost v tem pomenu napreduje in da že kako desetletje res nazaj gremo. Kako žalostne skušnje imajo v tem oziru sv. Oče papež, kolike sovražljivosti morajo prenašati! Svet si prizadeva vterditi časno blagostanje, moč, slavo itd., kar bi samo na sebi ne bilo hudo, ampak to je hudo, da ne dela na pravi podlagi, da pri tem popolnoma pozabi to, kar je edino potrebno; pa ne le pozabi, ampak edinopotrebnemu naravnost nasproti dela, celo odgojo mladine hoče v tem duhu vrvnati, da bi Cerkev ne imela dolžnega vpljiva... Pri vsem tem počenjanju je toliko bolj potrebno, da so cerkveni služabniki, ki so cvetje sv. Cerkve, med seboj edini za edino potrebno in za prizadevanje k temu, da se pred vsim poganjajo za to, kar je perva, kar je glavna stvar, da s Cerkvijo, s škofom vred delajo za kraljestvo Božje, za blagor vernikov itd.

Med božičnicami je bila letos posebne znamenita veselica katoliških rokodelskih pomočnikov. Petje, deklamovanje, igra, govori — vse je bilo prav dobro, zlasti ker je bilo podučno in ob enem vedrilno. Gospod predsednik prof. Gnezda je razlagal, kako se dobro stringata katoliška pozdrava: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ in pa: „Bog blagoslovi pošteno rokodelstvo!“ Obetal je, da drugo novo leto bode veselica že v novi hiši, v lastni hiši, ktera pa veliko pomoči potrebuje, zato je govoril: „pro domo sua“; povedal je tudi, da je bila ranjca blaga cesarica Karolina dunajskim pomočnikom po predsedniku Grušu kar na enkrat plačala dolg 12.700 gld.

G. prelat dr. Čebašek je prav mikavno in tehtno govoril o preteklem in o prihodnjem letu ter skazoval, da lansko leto ni bilo nesrečno, kakor je se napovedovalo, ampak v več ozirih je bilo celo srečno, jabelk n. pr. je bilo toliko, da jih „Miklavž“ ni ~~ušel~~ doma porazdati, pošiljal jih je silo veliko celo Nemcem ~~že pred svojimi prti~~.

Gosp. dr. Marinko je pozdravil ljubljansko društvo v imenu novomeškega novega „deteta“, ki je staro še le 3 mesce, pa zna že hoditi, govoriti, tudi že peti, t. j. namreč nova rokodelska družba.

Ne vem, koga je kaj posebno ginilo, meni se je iz serca smilil krojač, ki je tožil, kako ga „kuntje“ pe-harijo, derejo, žulijo in goljufujejo, da je tako silno število tacih šleparjev (blezo še zlasti v gosposkih suknjah), ki si drage obleke naročujejo, potlej pa nič ne plačajo, še zmenijo se ne zato. (Taci pritožb se

nika, mu namerjajo napraviti imeniten, pa ne manj koristen in bogoljuben spominek, namreč hospic ali poslopje za sprejemanje zapušenih otrok. To bode vstav od plemenitih mladenčev, kateri so l. 1871 napravili družbo in si izvolili zavetnika, varha sv. Alfonsa Ligvorjana. Ti mladenči imajo tisto gorečo, od Boga navdihnjeno ljubezen do ljudstva, do naroda, ktera je prešinovala sv. Alfonsa Ligvorjana. Namen teh blagodušnih mladenčev je ta, da bi duh tega svetnika v ljudstvu razširili, rodovitnega storili in ljudstvo zares osrečevali. Hočejo tedaj, kakor je že rečeno, ustanoviti lepo napravo s stanovanjem, šolo in kapelo za zapuščene otroke. Naprava bode delo ljubezni do bližnjega in temu svetniku posvečena. To je prava narodnost, to je ljubezen do svojega ljudstva in naroda, vse blagši kot je nekih novih sanjarjev. Kdo namreč bode še verjel, da tisti svoj narod ljubijo, kateri hočejo mladino s pohujšljivimi spisi in branjem zapeljati k mesenosti, k brezvértstvu in z naj nevarnimi in kužljivimi strastmi jo ostrupiti.

Ker je ono delo zares kerščansko in blagonosno za občinstvo, so početje blagoslovili tudi sv. Oče Leon XIII, ga pohvalili in priporočili z lastnim pismom do napolitanskega nadškofa l. svečana 1884. Napolitanski kardinal nadškof Viljem je vsled tega proglasil klic do raznih narodov, da bi pripomogli k tej napravi. Vabilo je v latinskem, laškem, francoskem, nemškem, angleškem, španskem in poljskem jeziku. Klic vabi k pomoči zlasti plemenitnike, doktorje, svetne in redovne duhovne, da bi se dela z darovi vdeležili.

Po naši misli je reč veliko bolj važna, kot bi se na prvi pogled mislilo. Laški framasoni namreč, kakor kaže njihovo počenjanje, nastavljajo posebno na to, da bi mladino spačili, okužili in jo pridobili za rogovilstvo zoper Cerkev, pa tudi zoper državo. Veliki prekucuh Garibaldi je bil začel na južnem Laškem; ko je prirogovilil iz Sicilije, mu je Neapelj v svoji nespametnosti odperl vrata. V Neapelju je veliko „proletarijata“, soderge iz vsakdanjega zapuščenega ljudstva, čegar lazaronska mladina, najberže malo podučena v veri in npravnosti, se lahko v vse hudo dá podpihati. Naprava tedaj v Neapolu za sprejemo in oliko zapuščene mladine bode ravno na pravem mestu in imela bo silno velik vpliv do občinstva.

Opomnjeno bodi, da na spominskem kamenu v tem vstavu bodo imena narodov, kateri bodo k tej verski in blagi napravi kaj pripomogli. Do v. č. škofijstva je poslana tudi pola, na ktero se zapiše narodnost, ime, stanovanje in dar tistega, kdor kaj pripomore. Ne pri-govarjamo posebej k deljenju darov za tako daljno napravo; ne dvomimo pa, da toliko bomo že zamogli poslati, da tudi ime Slovencev ali pa Kranjcev pride na spominek.

Tooliko bolj pa bi si bilo treba k sercu vzeti stolet-nico imenovanega svetnika, sv. Alfonsa, ki je bil napolitansk boljár (patricij), učenjak, v začetku pravdosrednik (advokat), potem misijonar, redovni ustanovnik redem-toristov, in škof. Umerl je 2. avgusta 1787, star 91 lét.

Molitev.

O presladki naš sv. Alfons, ti si bil v mladih letih razsvetljen od božje milosti ter si preziral vse posvetno. In tvoje serce, vse prešinjeno od nebeške gorečnosti, je ljubilo le Jezusa in Marijo, pečalo se edino le z zveli-čanjem duš: pridobi nam po svojem izgledu pomnoženje ljubezni do Boga in bližnjega, tako, da med svetnimi minljivostmi bodo naše serca vedno obernjene tje, kjer je pravo veselje. Amen.

(100 dni odpustka po enkrat na dan.)

slíši v novi dobi toliko, da res mora človeka serce boleti. ko slíši, kakošne vnebovpíjoče grehe zoper rokodelce, pa tudi zoper štacunarje in druge marsikteri počenjajo! Že šolska mladina se poprijema tega sleparstva in si naroča obleko, obutev na tisto „brado,“ ki bo komu še le čez kaj let zrastle; če mu res zraste; rasti pa mu znajo nemara že „berke.“ pa še ne plača, kar se je zadolžil. Ali je to pošteno? kerščansko? Boljše je stradati, kakor dolžan biti; boljše stergan hoditi, kakor pa neplačano in drago obleko na-se natikati! Ako sprosíš da si potrebno obleko napraviš, ti ne bo noben pošten človek zameril; ako pa rokodelce žuliš in dereš, sam zapravljáš, nje pa leta in leta pustiš na denar čakati, si nepošten človek!)

Iz Amerike. Perham 11. okt. 1886. (Konec.) In naša Št.-Klavdiška škofija je pred deset léti bila od Št. Pavelske ločena, in kjer pred 30 leti je naš verli rojak, misijonar Pirc bil pričel same besede Božje sejati med divjaki in indijanskimi kupčevavci, je milost Božja dala lepo rast: imamo zdaj tukaj lastnega škofa, z imenom, Rupert Seidenbuš O. S. B., in 60 duhovnov, okoli 33.000 katoličanov. in razun teh okoli 2.000 katoliških Indijanov; 14 samostanov za redovnice, nune („Sestre“), in pa velik samostan benediktinskega reda, ki ima v sebi vse potrebne šole za male dišake, kakor tudi gimnazijske razrede, univerzo in semenišče za bogoslovce. Ravno predzadnji torek, to je, 23. novembra, so benediktinski očetje obhajali obletnico svoje univerze in blagoslovljenja in prizidave samostana. Ravno je 20 lét, odkar je bil vložen temeljni kamen in kraj odločen, kje da ima stati samostan, in zdaj imajo tukaj oo. Benediktinci veličasten samostan dodelan, v vrednosti pol milijona dolarjev, kjer se vsak dan 400 oseb k mizi usede; imajo namreč razun patrov in fratrov okoli 150 študentov in 70 indijanskih fantičev, ki so tam zavolj poduka. Lepo je videti to družino zedinjeno... Tudi kranjski rojaki imajo delež v tem samostanu. Posebnega spomina so vredni prečastiti oo.: vikar Severin Gros, Bernard Ločnikar, Bartol Rajgelj, Vincenc Šifrer, Ciril Zupan, tudi Simon Lampe in Roman Homar idr.

Tudi v Dakoti se sveta vera prav lepo razširja in razcveta, ter ima od leta 1880 svojega škofa Martina Marty-a, tudi iz benediktinskega reda, ki vlada 50 duhovnov, 25.000 katoličanov in 1.800 katoliških Indijanov.

Koder so se nekđaj Indijani še po divjaško klatili, bivole lovili in se pobijali, je zdaj pa z železnicami prepreženo, lokomotivi piskajo, nasajene so mesta in brezštevilo je hiš z belimi mirnimi prebivalci, ki se iz vsakterih rodov tukaj naseljujejo in pod vlado zedinjenih držav zedinjajo. Čudovito zares je Božje vladanje nad narodi in blagoslov, da se hvaležno in dobrovoljno Božji osodi udajo, ter v poterpežljivosti in v miru zemljo posedajo, kamor jih zove božji klic, da se potem preselijo zamorejo še v boljši deželo, ki nam je za večnost pripravljena. *)

Veselo novo leto!

Z Bogom. Ves zvesti v J. Kr.

Jožef Fr. Buh,
misijonar.

Govor milgsp. prelata dr. A. Čebaška pri veselici katol. rokod. pomočnikov novega leta večer 1887.

Bog blagoslovi pošteno rokodelstvo!

S tem lepim družbinim pozdravom si usojam tudi jaz pozdraviti zbrane častite goste in poštene družbenike

*) Ali ni tudi to čudo dobrotne previdnosti Božje, da iz tako daljnega dela sveta dobivamo tako pogosto blagih slovenskih naznanil, od preljubih rojakov, ktere Bog živi. Vr.

necoj ob novem letu, ko si vse voši veselo novo leto, mladi in stari, podložni in viši. Tudi jaz prav iz serca zakličem vsm pričujočim: Bog daj srečno novo leto vsm, zlasti verlim družbenikom ter njihovim prednikom in dobrotnikom v vsakem oziru! — Ko pa stojimo danes na meji med starim in novim letom, se človek nehoté rad ozre nazaj na minulo in naprej na pričeto leto, ter ogleduje, kaj je bilo, in premišluje, kaj utegne priti? Tudi nam naj bo to dovoljeno, da se naj popred ozremo na preteklo leto sploh.

Ako se spomnimo na vlani osorej, se je prav veliko govorilo o hudem „gorjé“ (totus mundus vae clamabit), katero ima priti čez ves svet leta 1886, v katerem je bila velika noč še le sv. Marka dan, kar se zgodi skorej v vsakem veku enkrat. Ta prazni hrup je napravil tolik strah, da so v nekterih krajih mógli ljudi z lece tolažiti in podučevati. Toda kristjan, ki vé, da je le Bogu prihodnost znana, in je prepričan o božji previdnosti, je vzlic vsemu hrupu ostal miren, vedé, da Bog za vse skerbi, in brez Njegove volje ne pade las z naše glave. In glej, prazen je bil strah in hrup; minulo je leto pri nas brez posebnih nezgod; še več, celo srečno in blagoslovljeno se mora sploh imenovati; glej dokaze:

1. Bog je ohranil pri nas z zdravje, dasiravno je na bližnjem Primorskem in že na meji v naši deželi razsajala huda kolera, in že tudi pri našem mestu od izhoda in zahoda na vrata terkala ljuta ptujka, ji Gospod življenja ne reče: „herein“ in — hvala Bogu — za zdaj odlazi gerda ciganka.

2. Tudi se je ohranil v naši državi javni mir, ktereга tako živo potrebujemo. Sicer so se naši bratje na jugu prav resno popraskali. (menda jih je koža serbela) in skerbno smo gledali na boj, prav iz terte zvit; pa Gospodov angelj miru in previdne velesile jim zakličejo: „halt“ — do tod, ne dalje! Spravite v kot puško in sablco! In — hvala Bogu — pogašen je bil bojni ogeuj vsaj po večem, in je dalje sijalo solnce miru.

3. Kar pridelke ali letino zadene, nas je tudi nebeški Oče z malimi izjemami obvaroval hudih neviht in posebnih nesrč; pa še več! v našo radost je razlil prav obilno svoj očetovski blagoslov čez naše polje, ngrade in verte, da se je vse čudilo temu obilnemu blagoslovu in prav iz serca hvalilo nebeškega Očeta za vsakoverstne darove pretečeno zahvalno nedeljo. Zlasti so letos lepi verti obrodili jabelk v toliki obilnosti, da „Miklavž“ ni mogel spečati vsih domačim otrokom, temuč jih je še pošiljal silno veliko daljnim sosedom, njim v veselje, nam v korist. — Ali ni torej velika sreča in očitni blagoslov, da nam je ljubi Bog ohranil mir in zdravje, pa tudi vsakdanji kruh nam prav bogato odmeril. Da bi pač vsi in vselej te velike dobrote in darove obračali v čast Božjo in v svojo pravo časno in večno srečo! Le to bi bila prava hvaležnost. —

Tudi za dušne potrebe je bilo minulo leto prav vgodno. Razun lepih vsakoletnih praznikov in navadne službe božje smo imeli še prav izredne milosti. Sv. Oče so namreč dovolili skozi celo leto izvanredno sv. leto, t. j. uar bolj popolnoma odpustke, kterih se je zamogel sleherni vdeležiti tudi še večkrat. In res so se verni sploh pridno vdeleževali. Lepo je bilo večkrat videti silc dolge procesije pobožnih vernikov. Tudi pri Gospodovi mizi jih je bilo do zadnjega veliko videti in tudi primerna miloščina na papežev namen je pritekala; gotovo so tako bogata dobra dela dotičnim zapisana v bukve življenja. Naš mil. gospod knez in škof so nam v svoji pastirski ljubezni preskerbeli ptujih in domačih govornikov, kterih izverstni govori so privabliali preobilno poslušalcev. Tudi sami so v svoji neumorni delavnosti obiskovali razne fare po deželi, so mlade v veri poterjevali, vsm pa goreče oznanovali besedo božjo.

Izvestno jih je tudi tû spremljal blagoslov božji. V drugem oziru so nam donašali tudi naši časniki, kar je konservativnih in katoliških, večidel zdrave in tečne hrane. Tudi družbe in bratovščine so se lepo množile in rastle; stavi se upanje na novo družbo sv. Cirila in Metoda, ako ne bo pri svoji narodni navdušenosti katerikrat še imenitniši pogoje in potrebe, namreč katoliške podlage, prezerla ali pozabila. Posebno pa je bil letos vesel sv. Mohor, naš stari zavetnik in očaj, ko se je njegova družba in družina tako lepo in močno pomnožila, in se je radostno zavzel nad tolikim številom novih udov (zlasti ker v letošnih knjigah ni bilo nekih senčnih madežev, kakor prej po nekaj) Tudi sicer je bilo minulo leto slovenska literatura bogata in rodovitna, toda ni časa, naštevati in ocenjati posameznih del.

Tedaj tudi v dušnem oziru je bilo preteklo leto srečno in oblagodarjeno, in se sme vredno vverstiti med svoje starejše minule brate V obojem oziru je včeraj po pravici prav iz srca donela zahvalna pesem: Te Deum, da nas namreč Bog ni le posebno hudega in raznih nesreč obvaroval, temuč tudi prav bogato nas obdaroval s potrebnim za dušo in za telo; bodi mu večna hvala za to! (Konec prih.)

Kdo bi Jezuska ne ljubil?

Vse, kar štejem si za svoje,
Prišlo je iz roke Tvoje,
Mladi rajski Gospodar!
Zdravje, sreča, blagostanje,
Druge milosti vsakdanje
So dobrote Tvoje dar.

Zá-me zemljo si ustvaril,
Zá-me solncu luč podaril,
O ljubezni polni Bog!
Ti v prijetno tu bivanje,
V razvedrilo, radovanje
Dal prijateljev mi krog.

Da zamorem tú živeti.
Solnca luč mi milo sveti,
Luna razsvetljuje noč.
Vsim stvarém zapovedujem,
Jih pri delu vporabljujem,
Ti jih dal si mi v pomoč.

S cvetjem si pos'jal dobrovo,
Ptice mi pojó v zabavo,
Sape čistijo pa zrak;
Roka Tvoja me varuje,
In nad mano skerbno čuje,
Ko ogerne zemljo mrak.

Stariše si dal mi ljube,
Ki me var'jejo pogube —
Stražijo me noč in dan.
Starši moji ljubezni ivi
Vedno zá-me so skerbljivi —
Branijo me dušnih rán!

Duše moje ne pozabiš.
Vedno k sebi Ti me vabiš.
Naj zapuščam greh in svét,
Naj skerbim pa le za večno,
Za domovje tamkaj srečno —
Ki je prave sreče cvét! —

Duše naše oblažiti,
Si ponižal se k nam priti,
Da v nebo nam kažeš pot —
Ti duhá si nam razžaril.
Vse pomočke nam podaril
Grešnih se vbraniti zmót.

Kdo bi Jezčka ne ljubil?
Sveti raj nam je obljubil
Za terpljenja kratki čas.
Cerkev sveto je vstanovil.
Dúha našega prenovil —
Večno osrečiti nas!

Kaj bi moglo li še biti,
Kaj nam Jezus več storiti,
Da osreči svojo stvar? —
Muke duše in telesa
Terpel. nam odperl nebesa:
Kje enak je temu dar? —

Kdo Gospoda bi ne ljubil.
Kdo bi rajši se pogubil.
Kot, da sluša Njega glas? —
Kdor tu Jezuska posluša,
Njega okušala duša
Bode večno néha kras.

Razgled po svetu.

Španjsko. Španjski škofje so storili moder korak, ker so pred vsim svetom protestirali zoper tolovajsko obnašanje framasonskih Lahov proti sv. očetu. Pravijo v svojem protestu, da v stoletjih svet ni doživel, da bi bila vzvišena čistiljivost papeževa tako psavana, kakor dandanes. To priča, da devetnajsto stoletje je spred oči zgubilo pravico, spodobnost in svoj lastni prid, da več ne vé, kaj zahteva čast človeška. Ne le, da so papeža krivično oplenili njegovega zémeljskega posestva s samostojnostjo in prostostjo vred; k temu še krivično in sovražno presojajo papeževo djauje, podtikajo slabe namene, psujejo ga z najgeršimi besedami, proté z najnevarnišimi žuganji. (To nesramno framasonstvo tedaj dela s papežem prav kakor judje s Kristusom na križu!) To vé in terpi, celo odobruje laška vlada sama... Terdijo, da se to žalostno stanje ne more spremeniti. Španjski škofje si toraj v dolžnost štejejo, kakor se spodobi Španjcem, ki so v pregovoru katoliški, očitno oklicati, da so po takem protikeršanskem ravnanji v svojih najsvetejših čutilih močno užajeni in slovesno oporekajo zoper nezaslišane napade na osebo papeževo, in nikdar ne bodo nehali z vso močjo delati na to, da Rim ohrani neizbrisljivi značaj papeževega mesta, da ostane tudi v prihodnje središče katoličanstva... Katoliški škofje in z njimi verniki vesoljnega svetá tirjajo, da naj se Rim z okolico, ki je lastnina naslednikov sv. Petra, poverne papežu. Škofje upajo, da ljudstva in njihove vlade ne bodo zapirale oči, temveč da se bodo soglasno potegnile za podlago vse pravice in za naprave, po katerih edino se more ohraniti človeško družbinstvo. Prizadevati si morajo, da papež zopet zadobi neogibno veljavo in moč, do ktere ima pravico in ki mu je neogibno potrebna, da prosto, samostojno opravlja svoje težke dolžnosti in varuje svojo in vse svoje pastirske službe. V tem pomenu pišejo španjski škofje.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Glavni namen molitvenega apostoljstva za mesec prosinac
(jauuvar.)

Kardinali sv. rimske cerkve.

11. S. Teodozij. Redovi, ki so v zvezi z molitvenim
apostoljstvom; odvernitev blaznosti in oslepljenja.

12. S. Ernst. Odločitev nevrednih udov iz mlade-
niških in deviških družb; zapuščene sirote.

13. S. Veronika. Da bi se ženske obdarovale pro-
stozidarskih zanj; mnogi vodniki novicev.

14. S. Feliks Nolanski. Katoliške družbe; da bi se
odvernili mešani zakoni in druge preteče nesreče.

15. S. Maver. Red sv. Benedikta; mnoga plodnosna
podvzeta; nedolžni otroci v slabih rokah.

16. Presv. Imé Jezusovo. Družba Jezusova; odver-
nitev pohujšanja; obvarovanje pred černostjo in tuž-
nostjo.

17. S. Anton, opat. Da bi ljudje spoznali „eno
potrebno“; terpljenje, ki je le Bogu znano; zadobljenje
primérne službe in zaslužka.

18. S. Petra stol. Povernitev cerkvene deržave;
spoznanje poklica; mnoga zidanja.

19. S. Kanut. V največji revi zdibujoči duhovni v
Sibiriji; mnogi, ki so v smertni nevarnosti; več neozdrav-
ljivih.

20. Ss. Fabijan in Sebastijan. Otenje neke dežele
iz dušnega in gospodarskega pogina; odvernitev nagle,
nepredvidene smerti.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega
Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata,
naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno
odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad
in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva,
preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče.
— Oseba v grozno hudih stiskah za pomoč. — Bolan
duhoven za pomoč na priprošnje sv. Jožefa in sv. An-
tona. Zahvala se po usliš. naznanj. — Spreobrnjenje
nekega grešnika. — Neka bolna. — Dve osebi v velikih
dušnih težavah prosite pomoči. — Nekdo v prav hudih
zadregah z družino vred prosi za molitve, „memento“
pri sv. mašah itd. itd. *) — Že več časa na udih hudo
terganje terpeča za pomoč na priprošnje N. lj. G. in sv.
Jožefa. — Proseča za primerno službo. (Opomba: Tu ni
„Inserat“, da bi se dva krat naznanjalo, kar Vi prosite. Vr.)

Zahvale.

Iz Savinske doline. Mladeneč se serčno zahvaluje
Bogu in Mariji čistega spočetja, pa sv. Frančišku Seraf.
za uslišano molitev. Bil sem mnogo časa nevarno
bolan; že sem mislil, da mi človeška moč ne more več
pomagati; začel sem pa devetdnevno opravljati v čast
čistega spočetja in Lurške Marije Device z združenjem
molitve sv. Frančiška Seraf. Vsaki dan devetdnevne

*) Od te strani nam prihajajo že dolgo časa in pogosto
cele litanije tarnanja, in zdaj še s pristavkom: „v teh besedah
se more vse objaviti prošnja“... Dragi očka, Vi bodite malo
manj nadležni! Mi prošnje vse zastonj objavljamo; torej tudi
nimate pravice zahtevati, da naj vse vaše domače križe ljudem
obširno naznanjamo. Mi vas priporočimo samo počez, bolj na
tanko pa vi doma sami opravite, pridno delajte in ne tirajte
kar naravnost čudežev, ampak prosite tudi za poterpežljivost
in vdanost v voljo Božjo. Vr.

sem vžil en požirek vode iz Lurškega studenca in pravno
devetkrat molil: Češena si Marija. In glejte, zdaj sem popol-
noma zdrav. Razglasim to milost Marijino zato, ker sem
to obljubil; naj se tudi drugi v njeno pomoč priporočajo.

P. Kunst.

Listek za raznoterosti.

V Marijanisči je bila na sv. Štefana dan lepa
božičnica. Zraven lepih pesmi in deklamacij je za-
nimala pričujoče, zlasti igra: „poklonitva pred
jaslicami“, ki je za sv. božični čas prav primerna.
Angelji, pastirji, umetnosti, veda in otroci pridejo po-
klanjati se Jezuščku v jaslicah. Veliko gostov je bilo
prišlo. Tudi premil. gosp. knezoškof in visokorodni g.
deželni predsednik.

Iz Travnika čestitar Marko, bivši ljubljanski dijak,
naznanja, da se mu prav dobro godi. Gimnazija šteje
zdaj že 5 razredov, dijakov je 100, med temi 66 semi-
narcev.

Prihodnjo sredo (12. t. m.) prično se spet zimski
govori v katoliški družbi zvečer ob sedmih.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. kapl. Jernej Zupan
1 gld. 60 kr. — J. Z. R. 1 gld. (Hvala za naznanila in
brat. pozdrav! Reč zastr. D. se bode sčasoma še bolj
pojasnila; potlej bomo vidili) — Č. g. Fr. Tavčar 3 gld.
— Č. g. kapl. Val. Aljančič 2 gld. — Č. g. A. St. 2 gld.
— Čast. g. župn. A. Rožič 1 gld. — Iz Idrije 1 gld. —
Od in po čast. g. župniku Jan. Ažmanu 12 gld. — V.
40 kr. — Preč. g. kan. in dekan M. Skubic 5 gld. —
Iz Radolice dober prijatelj 5 gld. — Č. g. župn. Mat.
Tavčar 10 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. župnik J. Eder 3 gld. —
Iz Borovnice 12 gld. — Iz Šmartna pri Kr. 3 gld. po
č. g. V. Al. — Preč. g. župnik J. Rozman 20 gld.

Za sv. Očeta: A. V. 1 gld. — Č. g. duh. pastir Fr.
Tavčar 2 gld. — Č. g. A. St. 6 gld.

Za sveto leto: Neim. 50 kr. — Iz Ribnice zopet
12 gld. 44 kr. po preč. g. kan. in dekanu M. Skubicu.
— Iz Mekin zopet 17 gld. in sicer za naj potrebniši
misijone po č. g. župniku. — Iz Borovnice 25 gld. —
Krašnja po č. g. župn. Al. Rožiču 12 gld. — Sela pri
Kam. 4 gld. — Idrija 88 gld. po pn. g. dekanu. — Od
sv. Jošta pri Kranji 13 gld. za sv. leto. — G. M. 1 gld.
— Kovorski farani po č. g. župniku 8 gld. 30 kr. —
Gora pri Sodr. po č. g. J. Pekovcu 17 gld. — Homški
duhovnjani 16 gld. 60 kr. po č. g. Ant. Lušinu. — Ne-
imenovan gosp. 5 gld.

Za cerkev sv. Martina v Zilski Bistrici: Č. g. župn.
M. Narobe 2 gld.

Za misijon v Macedoniji: Farani z Brezovice po
preč. g. župniku J. Potočniku 140 gld.

Za pogorelce v Kuteževem: Č. g. župn. M. Narobe
2 gld. — Neimen. p. Ljublj. 5 gld. — Z Rudnika 3 gld.
— Iz Radoljske fare 13 gld. — Od sv. Lenarta čast. g.
Prim. Peterlin 4 gld.

Za afrikanski misijon: K. Pogačar 1 gld. — Mar.
Gerjol 1 gld. — Iz Borovnice 1 gld. — Iz Idrije po pn.
g. dekanu 14 gld.

Za preganjane kristjane v Kini in Tonkinu: M. J. 15 gl.
Za družbo sv. Bonifacija: M. J. 10 gld.

Za razširjanje sv. vere: M. J. za sv. leto 20 gld.
(Drugi mnogi dar. prih.)

Popravek. V zadnji številki je po pomoti stalo:
„Za pogorelce v Jablanici“ — bere naj se pa: „Za po-
gorelce v Kuteževem“: čč. gg. Mat. Tavčar in A. Stritar
— vsak 5 gld.